

i den Sag, eller jeg, at der kunde være Noget imod at opfylde Ministerens Ønske paa de Punkter, thi vi kunne ikke sige Andet, end at han mulig har Ret. Den sidste ærede Taler har jo heller ikke Noget imod disse Ændringer, men han mente, de vare aldeles unyttige. Det kan jo være, at den ærede Minister vil yderligere svere derpaa; thi det er efter hans Ønske og efter Konference med Udvalgets Formand, at jeg har stillet disse Ændringer. Hvad Titlen angaar, da staar det for mig i Døbt, at da hele dette nye og store Spørgsmaal om Erstatning for Sneeskærme, som har været paa Tale i en Række af Aar, bliver afgjort her ved denne Lov, mente jeg, det var rigtigt, det stod i dens Titel, idet det jo er bitterligt, at som Lovforslaget blev forelagt den 2den Oktober i Fjor, var der ikke tænkt paa Andet end Udbidelse af Jernbanestationer og ikke paa Sneeskærme, som jo ere en helt ny Indretning i Loven. Dernæst maa jeg sige, at Lovens Titel kan vist ikke godt misforstaaes, forsaavidt der tales om Grundafstaaelser, thi selv om kun en Whaning skal nedrives, vil der jo saa dog i Virkeligheden blive en Grund, der skal afstaaes; i den Retning kan Lovens Titel vist altsaa ikke bringe Misforstaaelse. Derimod mener jeg ganske vist at dette om Sneeskærme er en helt ny Sag for sig. Den ærede sidste Taler misrekommanderede jo heller ikke absolut hele denne Ændring, men mente kun, at den var unødvendig; jeg har nu troet det rigtigt, at vi netop søgte at tydeliggjøre Loven ved at tage denne nye Titel. Det er kun den Bemærkning, jeg skal gjøre. Jeg beklager, hvis den ærede Formand for Finantsudvalget og jeg skulde have glemt det, som det ærede Medlem omtalte. Jeg kan imidlertid ikke have Noget imod hans Fortolkning, men det maa saa have undsluppet min, og som jeg antager, den ærede Formand for Finantsudvalgets Opmærksomhed, ellers havde vi naturligvis foreslaaet det ændret, da vi forhandlede sammen om Ændringerne.

Indenrigsministeren (Singer Slev): Med Hensyn til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds's (Berg's) Udtalelser om § 1, at Ordet „hjemler“ skulde forandres til „omhandler“, erindrer jeg meget godt, at det særligt har været paa Tale, og jeg skal tillade mig at udtale, hvad jeg ogsaa har sagt i Udvalget, at jeg ikke har Noget imod, at den Rettelse foretages. Jeg agter ikke at forstaa Bestemmelsen saaledes, at den hjemler nogen særlig Ret, og jeg har ikke Noget imod, at Ordet „hjemler“ her forstaaes; som om der stod „omhandler“. Med

Hensyn til Overflødigheden af de to stillede Ændringsforslag, skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg har ikke anset dem for overflødige. Det har jo nemlig været Meningen her, at man ikke skulde benytte det vidtløftige Expropriationsystem, men at Ministeren skulde forhandle direkte med sine Besuldmægtigede, med Lodsseierne. Det har været Meningen . . . (Berg: Ja!) . . . og det mener det ærede Medlem jo, ligger til strækkelig tydeligt i Lovforslagets Text. Det er imidlertid det, jeg tvivler Noget paa. Jeg tror i alt Fald, det er sikkest at slaad det fast i selve Loven, at dette har været tilfattet, og det er derpaa Bestemmelsen gaar ud, og derfor har jeg ønsket, at det skulde indføres. (Berg: Godt!) Altsaa dermed vil det ærede Medlem være tilfreds. Jeg indrømmer ham, at der kunde lige saa godt have staaet „Indenrigsministeren“ i § 4 som „Statsbanerne“, men det bliver det Samme. Grunden, hvorfor Ændringsforslaget er redigeret saaledes, er, at der senere staar „efter Statsbanernes Foranstaltning“. Altsaa det har i Virkeligheden ingen reel Betydning. Det følger af sig selv, at man her skal paa en fuldkommen sikker og paalidelig Maade have fat i vedkommende Lodsseier for at kunne forhandle med ham, thi forinden man har forhandlet til Ende med ham, kan der ikke være Tale om at gaa til Taxation, og deri ligger jo, at det maa ske paa betryggende Maade. Her er jo kun Tale om ganske enkelte Føds, som i Reglen bo paa Stedet, og jeg er enig med det ærede Medlem i, at Forhandlingen skal ske efter Forordningen af 1845, men det forekommer mig ikke, at man behøver her at foreskrive nogen saa bestemt Form for Tilsigelsen, da dette Spørgsmaal jo skal gjøres til Gjenstand for en personlig Forhandling med Lodsseieren eller hans Besuldmægtigede, for der kan blive Tale om Erstatningsspørgsmaalet. Hvad Titlen angaar, vil jeg som sagt ikke have Noget imod, at der staar „m. m.“ Jeg tror ikke, det behøves, naar man læser Indholdet af Paragrafen, hvor man jo møder en bestemt Udtalelse. Derimod er det rigtigt, at Titlen forøges med Hensyn til Sneeskærmene, thi Loven kommer jo til at handle om to Ting, dels om Grundafstaaelser i Anledning af Statsbanerne, dels om Erstatning for Skade, forboldt ved Sneeskærme. Der er i det sidste Tilfælde ikke Tale om Grundafstaaelse, men kun om Tilskjendelse af Erstatning, man skal jo ikke have ny Jord, men kun Erstatning for et Forhold, som ofte nok har været omtalt den Skade nemlig, som mulig kan ske ved Sneeskærme. Jeg tror altsaa, det er rigtigt, at der i Titlen staar angivet, at dette til-